

gifter. Den ærede Ordfører var med Føje i Tvivl om, hvorledes man skulde finde en fornuftig og forsvarlig Mellemvej. Det forstaaer jeg godt; det er meget vanskeligt. Men hvis jeg turde give det ærede Finansudvalg et Raad, vilde jeg anbefale at trække Grænsen der, hvor enhver praktisk Mand, hvis han ejede Banerne, vilde trække den, nemlig imellem de aarlige Drifts- og Vedligeholdelsesudgifter, og hvad der absolut er virkelige Udvidelser og Nyanskaffelser. Hvis de Herrer Medlemmer af Finansudvalget vilde anvende denne Maalestok og tage Fordelingen mellem § 6 og § 27 derefter, vilde de ikke finde det saa overmaade vanskeligt, som det ser ud til; men det maatte forudsættes, at de Herrer ikke maatte lade sig beherske af Tanken om de uhyre Summer, som Aar efter Aar ere opførte paa § 27 uden at høre hjemme der. De maa gøre sig fortrolige med, at de maa se bort fra den Praksis, der hidtil er fulgt, og betragte det som et nyt Foretagende, der skal startes fra først af, og hvor Budgettet skal lægges paa en fornuftig Maade, overensstemmende med, hvad Enkelmand vilde gøre. Naar de Herrer vilde gøre dette, komme de temmelig let ud af det.

Det næste Punkt, som den ærede Ordfører omtalte, var Katastrofen ved Gentoftte. Tinget har vistnok haft stor Interesse af at høre hans Udtalelse herom, idet Tinget har staaet blank, ganske paa bar Bund med Hensyn til paalidelige Oplysninger over for denne Ulykke. Den ærede Ordfører var i sine Udtalelser ikke alene klar, som han jo altid er, men ogsaa meget moderat. For mig er der ikke Tvivl om, at den ærede Ordfører har fuldstændig Ret, naar han henlægger Skylden for denne ulykkelige Katastrophe, hvor den bør henlægges, nemlig til Lokomotivføreren paa det skadevoldende Tog. Der var for mig ikke Tvivl derom, da jeg om Morgenen efter Katastrofen paa Ulykkesstedet blev bekendt med Forholdene, at denne Mand havde kørt som en gal Mand. Det er jo ogsaa oplyst, at han kørte forbi Lyngby Station med en Fart, som forbavtede Stationspersonalet der i den Grad, at de spurgte sig selv: Er Manden gal, eller hvad er der i Vejen? Naar man kender lidt til Baneforholdene paa dette Sted, vil man vide, at saa snart man forlader Lyngby, falder Banen meget stærkt, det er er ikke mindre end 1:100 lige til Gentoftte, og selv om han derfor aldeles ikke har brugt Damp, er det klart, at han som Følge af denne nedadgaende Skraaning, der er mellem

Lyngby og Gentoftte, vilde have faaet tilstrækkelig forøget Fart til at forøve den uhyre Ulykke, han gjorde. Men der er et andet Moment, der kommer til, og som for mig er det egentlig afgørende, og det er dette, at det staaer ganske klart for mig, at, naar det paastaas, at Vakuumbremsen har været prøvet men har svigtet, saa er dette urigtigt. Det er givet, at han med den Fart, han havde over Lyngby Station, og med den Fart, han yderligere fik ned ad det stærke Fald, naar han ikke havde Herredømme over sit Tog ved Bremsen, vilde han, da han kom til Gentoftte, ikke blot have kørt igennem de 4—5 sidste Vogne, saaledes som det skete, men han vilde have kørt igennem og fuldstændig knust hele det Jærnbanelog, der stod der; det kan der ikke være Spor af Tvivl om. Der kan for mig ikke være Spor af Tvivl om, at Bremsen har virket, men at han har sat den i Bevægelse for sent. Det er ganske rigtigt, hvad den ærede Ordfører sagde, at naar man ikke har andet mellem sit eget Liv og Døden end denne ene røde Lygte, saa skal denne ene røde Lygte respekteres fremfor noget som helst andet. Det er første Bogs første Kapitels første Artikkels § 1 i ethvert Sikkerheds-Reglement, at ingen Lokomotivfører under nogen som helst Omstændighed maa køre forbi et Stoppesignal, og det maa overholdes saa strengt som intet andet. Hvis dette Bud overtrædes, saa ligger det hele der, saa ere alle Sikkerhedssignaler og al Sikkerhedstjeneste omsonst, og man maa være fuldt paa det rene med, at, hvis dette første og øverste Bud ikke strengt overholdes, saa giver man sit Liv i Lokomotivføreren Haand i det Øjeblik, man stiger ind i Jærnbaneloget; saaledes er Forholdet faktisk. Ubetinget Respekt for Stoppesignalet er Grundlaget for al Sikkerhedstjeneste. Naar Stoppesignalet ikke respekteres, saa hører alt op, saa kan man ikke vente, at noget respekteres. Jeg skal indrømme at der kunde findes en Foranstaltning, der kunde hjælpe paa Forholdet, ja, der kunde endog findes adskillige automatisk virkende Foranstaltninger, hvis man turde stole paa automatiske Apparaters Paalidelighed. Men det er Ulykken ved alle automatisk virkende Apparater — og det nævnte den højtærede Minister jo i Dag under sit Foredrag — at man selvfølgelig aldrig kan være sikker paa, at et automatisk virkende Apparat ikke paa et eller andet Punkt til en eller anden Tid kommer i Uorden og svigter, og saa er det Ulykken, at man er henvist